

Arrest

nr. 122 292 van 10 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijk Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2012 met referentienummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. GÜNER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1 Voorafgaandelijk dient erop gewezen te worden dat de kamervoorzitter ter terechtzitting heeft vastgesteld dat de verzoekende partij in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 26 mei 2014, waardoor de vraag rijst naar het belang. De verzoekende partij stelt vast dat, gezien het attest van immatriculatie slechts van bepaalde duur is, zij haar belang behoudt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting niet betwist dat zij in het bezit is van een attest van immatriculatie, geldig tot 26 mei 2014. Het feit dat zij hierdoor momenteel over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt, doet echter geen afbreuk aan het feit dat zij nog steeds belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, gezien dit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Zodoende dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds belang heeft bij haar beroep tot nietigverklaring.

1.2 Ambtshalve stelt de Raad vast dat het beroep dient te worden verworpen.

1.2.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu bevat de synthesememorie enkel een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift.

Bij gebrek aan enige samenvatting van de middelen in de synthesememorie, dient het huidig beroep verworpen te worden.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26*) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 februari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden

worden. Ter terechtzitting van 25 maart 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 januari 2014 opgenomen grond, stelt zij, wat betreft de beschikking en de synthesememorie, dat het herhalen van de middelen beantwoordt aan artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, want de zinsnede moet zo geïnterpreteerd worden dat samenvatten ook een herhaling van de middelen mag zijn. Een samenvatting is alles op een rijtje zetten, niet iets moeten verkorten, zoals terug te vinden in de rechtspraak van de Raad van State over de oude versie van de wet. Zij geeft ook een semantisch argument: synthese betekent these en antithese, dit belet niet samen te vatten. Volgens Van Dale betekent samenvatten ook in het kort weergeven of herhalen, en de samengestelde eenheden zijn een synthese. Volgens artikel 39/60 van de vreemdelingenwet mag geen rekening gehouden worden met meer argumenten, enkel deze van de synthesememorie, tenzij dit de openbare orde raakt. Er wordt een soort van amputatie van het verzoekschrift verwacht van de verzoekende partij, hetgeen niet de bedoeling kan zijn van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, vooral omdat de synthesememorie werd ingevoegd om de rechten van de verdediging te vrijwaren. Een stuk van het middel weglaten, betekent dat de Raad daar geen rekening mee zou houden. In de huidige interpretatie van verkorten en samenvatten worden deze rechten van verdediging geschonden evenals artikel 6 van het EVRM, dat een eerlijk proces garandeert. Tevens verwijst zij naar de schending van het gelijkheidsbeginsel, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, die op een onrechtvaardige en ongeoorloofde manier geschonden worden en stelt zij dat een ongelijke behandeling wordt ingesteld tussen verzoekers die geen synthesememorie indienen, tijdig kennis geven van hun wens hiertoe en hun belang behouden en verzoekers die wel een synthesememorie indienen, het wagen hun middelen integraal te hernemen en hun belang verliezen. Dit betreft een keuze tussen Scylla en Charybdis. De verzoekende partij vraagt de Raad dan ook de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: *“Schendt artikel 39/81 van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet daar waar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie een synthesememorie neer te leggen en tijdig een synthesememorie neerlegt met behoud van alle middelen uiteengezet in het verzoekschrift haar belang verliest, terwijl de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie geen synthesememorie neer te leggen haar belang behoudt?”* Tot slot verwijst zij nog naar artikel 13 van het EVRM aangaande het recht op een eerlijk proces. De verwerende partij verwijst naar de beschikking van de Raad.

1.2.2 De Raad wijst erop dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

(...)

(...)

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

(...)

(...)

(...)”

Voornoemd artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesememorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Ter terechtzitting zet de verzoekende partij uitgebreid uiteen waarom de door haar neergelegde synthesememorie die zoals blijkt uit de voornoemde beschikking van 20 januari 2014 enkel een letterlijke weergave bevat van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift, beantwoordt aan de vereisten van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. Zij brengt hiertoe verschillende taalkundige en semantische argumenten aan, en tevens argumenten geput uit de rechten van verdediging, rechtspraak van de Raad van State en een aantal wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen, om te onderbouwen waarom de betrokken zinsnede in voornoemd artikel 39/81 zo geïnterpreteerd moet worden dat samenvatten ook een herhaling van de middelen mag zijn.

De Raad van State stelde in een aantal arresten van 27 maart 2014 echter dat het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen, maar dat het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Verder stelt de Raad van State dat uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetwijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie (RvS 27 maart 2014, nrs. 226 907 en 226 908). De verzoekende partij kan zodoende niet voorhouden dat haar synthesememorie, waarin zij letterlijk de in haar verzoekschrift opgenomen middelen herneemt, beantwoordt aan de in voornoemd artikel 39/81, vijfde lid vervatte vereiste dat alle aangevoerde middelen dienen te worden samengevat.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), wijst de Raad er vooreerst op dat voornoemd artikel 13, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet het recht op een eerlijk proces garandeert, maar het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel omvat. Verder dient erop gewezen te worden dat het doel van de bewuste nationale regelgeving een snelle en efficiënte afhandeling is van de annulatieberoepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daardoor wordt de toegang voor een verzoekende partij tot de rechter niet disproportioneel verminderd. Een verzoekende partij heeft immers de keuze tussen het afzien van de mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen, waardoor uitspraak zal worden gedaan over haar middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, of het gebruikmaken van de mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen, waarbij zij echter aan de voorwaarde van het samenvatten van de middelen dient te voldoen. In het licht van de keuzemogelijkheid waarover een verzoekende partij beschikt en de doelstellingen van de wetgever, kan deze laatste voorwaarde niet als een overdreven formaliteit worden beschouwd (RvS 27 maart 2014, nrs. 226 907 en 226 908). Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. In het licht van voormelde keuzemogelijkheid waarover de verzoekende partij beschikt, kan ook een schending van artikel 6 van het EVRM niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting geen elementen heeft bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 20 januari 2014 was gesteld. Zoals tevens in voornoemde beschikking gesteld en gelet op de vaststelling dat de door de verzoekende partij neergelegde synthesememorie niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesememorie voldoet (cf. RvS 27 maart 2014, nrs. 226 907 en 226 908), dient het beroep dan ook te worden verworpen.

1.2.3 De verzoekende partij verzoekt de Raad ook om aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen: *“Schendt artikel 39/81 van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet daar waar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie een synthesememorie neer te leggen en tijdig een synthesememorie neerlegt met behoud van alle middelen uiteengezet in het verzoekschrift haar belang verliest, terwijl de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie geen synthesememorie neer te leggen haar belang behoudt?”*, daar zij meent dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet op een onrechtvaardige en ongeoorloofde manier geschonden worden en een ongelijke behandeling wordt ingesteld tussen verzoekende partijen die geen synthesememorie indienen, tijdig kennis geven van hun wens hiertoe en hun belang behouden en verzoekende partijen die wel een synthesememorie indienen, het wagen hun middelen integraal te hernemen en hun belang verliezen, en dit een keuze tussen Scylla en Charybdis betreft.

De Raad wijst op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de door haar voorgestelde prejudiciële vraag een verzoekende partij die door het indienen van een synthesememorie met behoud van alle middelen uiteengezet in het verzoekschrift haar belang verliest, vergelijkt met een verzoekende partij die door het niet wensen in te dienen van een synthesememorie haar belang behoudt. Er dient echter op gewezen te worden dat de sanctie van het verlies van het vereiste belang op grond van artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet geldt indien een verzoekende partij niet tijdig een synthesememorie indient wanneer zij het voornemen daartoe heeft uitgedrukt of, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, wanneer zij niet tijdig heeft geantwoord of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Deze sanctie geldt echter niet indien een verzoekende partij tijdig een memorie indient die niet beantwoordt aan de definitie van een synthesememorie omdat zij beperkt is tot een loutere herhaling van de middelen uit het inleidend verzoekschrift (RvS 27 maart 2014, nrs. 226 907 en 226 908). Zodoende dient te worden vastgesteld dat de verwijzing van de verzoekende partij naar het verlies van belang in de omschrijving van de door haar vooropgestelde eerste categorie van verzoekende partijen juridische grondslag mist, en zij bijgevolg verwijst naar een onbestaande categorie van verzoekende partijen. Gezien een doorvoeren van een vergelijking met en een ongelijke behandeling van een onbestaande categorie van verzoekende partijen hoe dan ook onmogelijk is, dient dan ook te worden vastgesteld dat klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt.

Gelet op het voorgaande en op het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof dan ook niet verplicht de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen.

1.2.4 Het beroep tot nietigverklaring dient, gelet op de vaststelling dat de door de verzoekende partij neergelegde synthesememorie niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesememorie voldoet, te worden verworpen.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET